

Richard K. Morgan
PRAŽUVĖ ANGELAI

Mokslinės fantastikos romanas

TARPTAUTINIS BESTSELERIS!

Geriausias metų mokslinės fantastikos romanas Anglijoje!

Specialaus būrio smogikas Takešis Kovačas yra nukautas jau ne vieną kartą, tačiau jo sąmonė, įrašyta į specialiąją žievinę laikmeną, gali būti instaliuota į bet kokį naują kūną, vadinamąją "movą". Tai labai pravartu, nes tolimoje planetoje pasklinda gandas, kad atrasti neįtikėtini marsiečių civilizacijos - išnykusios Galaktikos platybėse prieš daugelį tūkstančių metų - supertechnologiniai artefaktai. Prasibrauti prie jų gali tik tokie vilko geną turintys pusiau žmonės, pusiau kiborgai, kaip Takešis Kovačas...

Iš anglų kalbos vertė BRONIUS BRUŽAS
Serija "Pasaulinės fantastikos Aukso fondas"
389 tomas. Serija įkurta 1990m.

Richard K. Morgan BROKEN ANGELS
New York, Del Rey, 2004

Copyright © by Richard K. Morgan 2004

Cover art copyright © by John Zeleznik, 2004

Vertimas į lietuvių kalbą © leidykla "Eridanas", 2007

Elektroninė versija © Knygute.lt, 2010

PIRMA DALIS

NUKENTĖJUSIOS PUSĖS

Karas primena nevykusią draugystę. Be abejo, mes norime ją nutraukti, tačiau kokia kaina? Ir, kas dar svarbiau, ar ją nutraukus mums bus geriau?

KELKRISTA FALKONER
“Kampanijų dienoraštis”

1

Su Janu Šnaideriu susipažinau orbitinėje protektorato ligoninėje, už trijų šimtų kilometrų į viršų nuo rantuotų Sankcijos IV debesų, apimtas siaubingo skausmo. Teoriškai Sankcijos sistemoje protektorato atstovams nebuvo ką veikti - drastiškai praretėjusi planetos vyriausybė iš savo bunkerių visa gerkle skelbė, kad pašaliniamis į vidaus reikalus kištis nedera, ir čionykščiai korporaciniai autoritetai nebyliai tam pritarė, bent jau kurį laiką.

Todėl protektorato laivai, varstę vietinę sistemą nuo tada, kai Indigo mieste Džošua Kempas iškėlė revoliucijos vėliavą, pakeitė

atpažinimo kodus. Tiksliau, buvo ilgam išnuomoti įvairioms į konfliktą įsivėlusioms korporacijoms, paskui perskolinti kare dalyvaujančiai vyriausybei ir tokiu būdu iš dalies įtraukti į bendrąjį neapmokestinamų investicijų srautą. Tie, kurių iš dausų nenutrenks palaikės, bet netikėtai veiksmingos Kempo bombos, bus vėl perduoti protektoratui, net ir nepasibaigus nuomos terminui, o nuostolius protingos galvos kaip įprastai nurašys į mokesčius. Štai taip visų rankos liks švarios. Nūnai vyresniojo rango kadrus, nukentėjusius mūšiuose prieš Kempo pajėgas, išskraidindavo į saugią vietą, ir būtent šis faktorius nulėmė mano sprendimą, už kurią pusę kovoti. Priešininkai kariavo nesirinkdami priemonių.

Keltas prisišvartavo prie lignoninės angaro ir masyviu, į šovininės diržą panašiu įrengimu be jokių ceremonijų išspjovė tuzinus neštuvų kapsulių. Kol nuo sparno bildėjome ant denio, gir-dėjau, kaip nuščiūva šaižiai užiantys laivo varikliai. Kai atvožė manosios kapsulės dangtį, angaro oras nudegino plaučius žvarba, kokia įsivyrauja patalpoje, kur ką tik buvo išsiurbtas vakuumas. Visus paviršius, įskaitant ir mano veidą, akimoju padengė ledo kristalų sluoksnis.

- Ei! - pasigirdo moteriškas, nuo įtampos veriantis balsas. - Jums skauda?

Mirksėdamas iš akių iškračiau keletą ledukų ir nužvelgiau krauju apkepusią savo uniformą.

- Spėkit, - krenkštelėjau.

- Medikai! Suleiskit jam endorfinų ir antivirusų dozę. - Ji vėl pasilenkė, ir aš pajutau, kaip pirštinėta ranka suėmė mano galvą. Sprandą nutvilkė šaltas švirkšto dūris. Skausmas be matant atlėjo. - Jūs iš Sutemų fronto?

- Ne, - suveblenau - Iš Šiaurinio Pakraščio. Kodėl klausiat? Kas įvyko Sutemose?

- Kažkoks prakeiktas avigalvis ten susprogdino atominę bombą. - Gydytojos balse nu-skambėjo sunkiai tramdomo įniršio gaidelės. Jos rankos perbraukė mano kūną, vertindamos šiam padarytą žalą. - Vadinasi, radiacija organizmo neapšvitino. O kaip chemikalai?

Vargais negalais pakreipiau galvą į švarko atlapą.

- Sužinosite. Iš eksponometro.

- Jo nebėra, - nukirto moteris. - Kartu su didžiaja jūsų peties dalimi.

- O... - nutęsiau. - Man rodos, aš švarus. Ląstelių nuskenuoti negalite?

- Tik ne čia. Ląstelių skeneriai įmontuoti izo-

liatoriuose. Pažiūrėsim, gal pavyks juose rasti erdvės, kad jus visus galėtume ten perkelti. - Ji nuo manęs atitraukė rankas. - Kur jūsų brūkšninis kodas?

- Ant kairiojo smilkinio.

Nuo nurodytos vietos kažkas nuvalė kraują, ir aš miglotai pajutau, kaip veidu šastelėjo lazerio spindulys. Kai mechanizmas sučirškė patvirtindamas tapatybę, mane paliko vieną. Užregistruotą.

Kurį laiką paprasčiausiai tysojau ir mėgavau si endorfinų poveikiu, kuris atbukino skausmą bei sąmonę nelyginant lipšnus, bet energingas, liokajus, iš svečio paimantis kepurę su apsiaustu. Nejučia paklausiau savęs, kas nutiks dabartiniam mano kūnui - jį išgelbės ar pakeis kitu? Kareros Pleištas turėjo saujelę saugyklų, kuriose laikė klonus, skirtus "nepakeičiamiems" karininkams. Kaip buvęs diplomatinio korpuso agentas, - vienas iš penkių, kariaujančių už Karerą, neabejojau, jog priklausiu šiam konkrečiam elitui. Deja, tokia padėtis panėšėjo į dviašmenį kardą. Aišku, puiku, kai tave gydo pasitelkę pažangiausias technologijas, įskaitant ir perkūnijimą. Antra vertus, vienintelis minėto gydymo tikslas - kuo greičiau išspirti tave atgal į kautynes. Eiliniam

pėstininkui nepataisomai sumaitotu fiziniu pavidalu iš stuburo viršaus tiesiog išpjautų žievinę laikmeną ir ją perkeltų į saugojimo įrenginį, kur kareivio sąmonė veikiausiai pratūnotų iki karo pabaigos. Išėtis gal ir ne ideali (Pleišto armija saviškiais rūpindavosi, tačiau garantijos, jog tau išduos naują movą, niekas nesuteikdavo), bet kartais po keletą mėnesių viešpatavusio, ausis išūžusio chaoso galimybė užsimiršti prilygdavo palaimai.

- Pulkininke. Ei, pulkininke.

Matyt, man užmigti neleido korpuso įdiegti įgūdžiai, nors gali būti, kad nusikratyti snauduliu mane privertė įkyrus, šalia pasigirdęs balsas. Vangiai pakreipiau galvą jo pusėn.

Atrodo, mes tebedrybojome angare. Greta, ant neštuvų, gulėjo raumeningas jaunuolis su kupeta juodų standžių plaukų ir protingu žvilgsniu, įžiūrimu net ir nuo endorfinų apsi-blaususiose akyse. Vaikinas taip pat vilkėjo Pleišto uniformą, beje, visiškai jam netinkančią, su plyšiais, kurie nesiderino prie kūną išvarpiusių skylių. Vietoj brūkšninio kodo, ant kairiojo smilkinio rudavo nuo blasterio nudegimo likusi žymė (kaip patogu!).

- Kreipiesi į mane?

- Taip, sere. - Jis įsirėmė į alkūnę. Akivaizdu, kad medikai vyrui sulėjo gerokai silpnesnę nuskausminamųjų dozę. - Kaip reikiant pričiu-pome Kempą, ar ne? Taip, kad jam teko sprukti.

- Įdomus požiūris. - Mano galvoje šmėkštelėjo 391-ojo būrio kareivių, draskomų į gabalėlius, vaizdai. - Kur, tavo manymu, jis *spruko*? Juk čia - gimtoji Kempo planeta.

- Hmm... aš galvojau...

- Patarčiau negalvoti, eilini. Negi prieš stodamas į tarnybą neskaitei kontrakto sąlygų? Dabar siūlyčiau nesivarginti tuščiomis kalbomis. Tau dar prireiks jėgų ateityje.

- Taip, sere. - Vaikinas išsižiojo. Sprendžiant iš garsų, kuriuos išgavo nuo kitų neštuvų pakrypstančios galvos, ne jį vieną nustebino taip šnekantis Kareros Pleišto karininkas. Sankcijoje IV įsišėlus velniavai, kaip ir daugumoje karų, tarp ginklo brolių užsimezgė artimi ryšiai.

- Dar viena smulkmena.

- Pulkininke?

- Aš dėviu leitenanto uniformą. Pleišto vadovybėje nėra pulkininko rango. Pasistenk to neužmiršti.

Iš kažkurios sužalotos kūno dalies nelauktai

atplūdo veriančio skausmo banga, pralaužusi mano smegenis saugojančią endorfinų užtvartą, visiems, kurie klausėsi, griausmingu ošimu pranešusi apie žaizdų pobūdį. Nuo mano veido kaipmat nuslinko šypsena. Ji ištirpo kaip Sutamų miesto panorama ir aš, netikėtai nustojęs domėtis, kas vyksta aplinkui, paleidau gerklę.

Kai vėl atsipeikėjau, išgirdau po kojomis pliuškenančias bangeles. Veidą bei rankas šildė maloni saulės šviesa. Kažkas pašalino kovinę šrapnelio išskvarbytą striukę ir paliko mane su berankoviais Pleišto marškinėliais. Sukrutinęs pirštus paliečiau medines, glotniai nuzulintas, taip pat šiluma atsiduodančias lentes. Vidinę vokų pusę spinduliai nudažė margaraščiais ratilais.

Man nieko neskaudėjo.

Atsisėdau. Taip gerai, kaip dabar, nesijaučiau daugelį mėnesių. Mane paguldė ant prieplaukos, per tuziną metrų nudrikusios į fiordą arba jūros įlanką. Iš abiejų pusių, palei vandens telkinį, dunksojo žemos, apvalios kalvos, danguje nerūpestingai plaukė pūkuoti balti debesėliai. Atokiau iš vandens galvas kyštelėjo ruoniai, nudelbę mane rimtais žvilgsniais.

Aš tūnoju toje pačioje kovinėje afrokaribiškoje movoje, į kurią buvau įsikūnijęs per Šiaurinio Pakraščio šturmą. Bet jos nebjaurojo jokie sužalojimai ar randai.

Vadinas...

Už nugaros pasigirdo žingsniai. Pakraipiau galvą į šonus ir instinktyviai pakėliau rankas, ketindamas apsisaugoti nuo galimo antpuolio. Nevalingą judesį atlydėjo mintis, kad realiame pasaulyje nepastebimai priartėti prie mano movos niekas neįstengtų.

- Takeši Kovačai, - prabilo uniformuota moteris, teisingai ištarusi mano pavardę, su slaviška "č". - Sveiki atvykę į reabilitacinę saugyklą.

- Kaip malonu. - Atsistojau nepaisydamas ištiestos jos rankos. - Aš vis dar ligoninėje?

Moteris papurtė galvą ir nuo savo kampuoto veido nubraukė ilgą, pasišiaušusių vario spalvos plaukų sruogas.

- Jūsų mova tebėra intensyvios terapijos skyriuje, bet sąmonė persiūsta į pirmąją skaitmeninę Pleišto saugyklą, kur viešėsite, kol būsite pasiruošęs atgauti fizinį pavidalą.

Apsidairiau, vėl nukreipiau veidą į saulę. Šiauriniame Pakraštyje dažnai lyja.

- Kur įrengta toji pirmoji Pleišto saugykla? O

gal informacija įslaptinta?

- Deja, taip.

- Ir kaip man pasisekė atspėti?

- Dėl patirties, kurios įgijote palaikydamas ryšį su protektoratu...

- Liaukitės. Klausimas buvo retorinis. - Tiesą sakant, daugmaž nuvokiau, kokioje vietoje įkurtas šis virtualus formatas. Kai vienoje ar kitoje planetoje kildavo karas, jo dalyviai paleisdavo slaptas, beveik šviesos neatspindinčias stotis padrikomis elipsinėmis orbitomis su viltimi, kad kariniai transporteriai jų neaptiks. Kosmosas, kaip tvirtina vadovėliai, yra erdvus.

- Kokia sparta veikia vietinė virtuali sistema?

- Realiuoju laiku. Bet, jei norit, greitį galime padidinti.

Siūlymas prailginti neabejotinai trumpą mano gijimo procesą kokius tris šimtus kartų pasirodė viliojantis, bet jei tikrovėje man lemta netrukus grįžti į kautynes, leisti atrofuotis įgūdžiams nederėjo. Be to, Pleišto vadovybė nė už ką nesuteiks man ilgėlesnio poilsio. Porą mėnesių pradykinėjus nuostabios gamtos aplinkoje, susižavėjimas masinėmis žudynėmis negrįžtamai atslūgtų.

- Mes jums skyrėme būstą. - Moteris pamojo

ranka. - Jei pageidausite, galėsime jį modifikuoti.

Pažvelgiau ten, kur ji mostelėjo, ir ilgame žvirgždėtame paplūdimyje išvydau dviejų aukštų, iš medžio ir stiklo suręstą struktūrą, kurią supo žuvėdros sparnus primenančios pakraigės.

- Bus gerai. - Pajutau, kaip širdyje sukirbėjo miglota užuomina į geidulį. - Tu įkūniji manąjį moteriškos lyties idealą?

Moteris antrą kartą pakratė galvą.

- Ne. Aš tesu pirmosios Pleišto sistemos vaizdiny, teikiantis tarpformatinio aptarnavimo paslaugas, sukurtas pagal fizinį papulkinės Liucijos Mataran iš protektorato vadovybės pavidalą.

- Su tokiais plaukais? Juokauji?

- Man leidžiama keisti išvaizdą savo nuožiūra. Norėsite, kad generuočiau asmeninį jūsų idealą?

Tokia mintis viliojo, kaip ir galimybė paspartinti virtualų laiką. Bet po šešių savaitių, praleistų padūkusių, beatodairiškai į mūšį puolančių Pleišto komandos draugijoje, man labiausiai knietėjo pabūti vienam.

- Pagalvosiu. Dar žinių turėsi?

- Jums įrašytas Aizeko Kareros pranešimas. Persiųsti į namus?

- Ne, įjunk čia. Aš tave pakviesiu, jei man ko prireiks.

- Kaip norėsite. - Moters vaizdinys palenkė galvą ir išgaravo. Vietoj jos nušvito vyriška figūra, apsirengusi Pleišto uniforma. Juodi, trumpai kirpti, žilų sruogelių pašviesinti plaukai, raukšlėtas, aristokratiškas, vėjų nugairintas veidas ir tamsios akys, spinduliuojančios atšiaurų, sunkiai perprantamą žvilgsnį. Povyza, priklausanti karininkui, kuris, nors iš aukšto rango, drauge su visais dalyvaudavo mūsųose. Aizekas Karera, ordinais apdovanotas, buvęs Vakuomo dalinio kapitonas, vėliau įkūręs nuožmiausią ir didžiausią siaubą visame protektorate keliančias samdinių pajėgas. Pavyzdingas kareivis, vadas ir strategas. Kartais, kai nelikdavo kitos išeities, ir neblogas politikas.

- Sveikas, leitenante Kovačai. Atleisk, kad viso labo atsiunčiau įrašą, bet dėl įvykių Sute-mose pakliuvome į bėdą ir neturėjome laiko užmegzti ryšio. Pasak gydytojų, tavo mova bus pastatyta ant kojų per dešimt dienų, todėl į klonų saugyklą nesikreipsime. Noriu, kad grįžtum į Šiaurinį Pakraštį kuo greičiau....